

S HADAR GALRON O SLOVENSKEJ PREMIÉRE I LOVE MAMA V DJGT

V hre I love mama každá herečka stvárňuje vlastnú postavu, všetkých mužov však zosobňuje jediný herec. Prečo?

Túto hru som uviedla po prvýkrát so študentami tretieho ročníka dramatickej výchovy. Dostala som tému: Materstvo. Na jej napísanie a réžiu som mala 8 týždňov a 8 študentiek. Zistila som však, že naozaj tam potrebujem aspoň jedného chlapa. Tak som poprosila o jedného... s množstvom testosterónu! Myslela som na bábiky Barbie - existuje taká a hentaká Barbie, ale Ken je vždy len jeden pre všetky. Páčila sa mi myšlienka, že v tejto hre sú mužské postavy "funkčné"... no keďže je to jeden herec za všetkých, je stredobodom pozornosti.

Hovoríte, že ste mali 8 týždňov na napísanie aj réžiu hry. Podieľali sa na nej aj študentky?

Priniesla som scenár a následne som pracovala s improvizáciou. NUFAR HURVITZ, moja asistentka réžie (a tiež jedna z účinkujúcich), mi vtedy veľmi pomohla prepísaním improvizácií do textov a jej príspevok ku hre je cenný dodnes.

Od roku 2012 prešla táto hra viacerými premenami. Aké sú zmeny v našej verzii hry?

Táto verzia je viac-menej v podobe, akú som vytvorila pre divadlo ABC v Prahe, s niekoľkými aktualizáciami a jednou úplne novou scénou na začiatku, ktorá vznikla vďaka (skvelému) dialógu so scénografom Jozefom Cillerom. Rozprávačka Abigail robí výstavu o materstve... A keďže sme boli od začiatku rozhodnutí, že sa nebudeme pokúšať o „realistickú“ scénu, tak Jozef navrhol, že dejiskom hry bude výstava a všetko ostatné je retrospektíva. (Dúfam, že keď uvidíte hru, pochopíte, o čom hovorím!)

Ako sa vám režíruje v našom divadle s týmto tímom tvorcov a hercov?

Priviedla ma sem moja priateľka a kolegyňa Darina Abrahámová. Povedala mi, že súbor je skvelý a on naozaj je. Rovnako ako inscenačný tím - najmä choreografka Mária Danadová, ktorú som do začiatku skúšok nikdy nestretla a dosť som sa bála, že mi nebude rozumieť... a práve naopak - rozumieme si aj bez slov!

Do tímu ste prizvali izraelského skladateľa Itamara Grossa. Je hudba v I love mama pre vás dôležitá?

Hudba je pre mňa dôležitá vždy... Prepája svety, dokonca aj tie vnútorné s vonkajšími. A Itamar je skvelý hudobník, s ktorým sme už spolupracovali na viacerých projektoch, tak divadelných ako hudobných.

V našom kontexte sú židovské témy spájané prevažne s druhou svetovou vojnou, aj v DJGT sme inscenovali Denník Anny Frankovej. Hra I love mama ukazuje iný pohľad na židovskú kultúru. Myslíte si, že ukazovanie spoločných tém naprieč svetom (materstvo, rodina, problémy, sny) môže byť cestou k tolerancii a porozumeniu?

Umenie vo všeobecnosti - a divadlo zvlášť - by malo byť mostom k tolerancii a porozumeniu. Vo vojnách je vždy málo alebo žiadna kultúra - ale môžeme sa na to pozrieť i opačne: Keď je veľa kultúry a umenia, je menej vojen. Keď sme v móde kreativity, nie sme v móde nutnosti prežitia! Pre mňa je divadlo terapeutický nástroj, rovnako ako humor. Nezávisle od témy.

Aké je dnešné materstvo?

Materstvo (a otcovstvo) súčasnosti sa s posunmi v postavení žien navždy mení. Divadlo používam ako nástroj reflexie, hrou I love mama chcem priniesť istý vhl'ad, avšak viac než čokoľvek iné si prajem otvoriť srdcia divákov. Ak by každý prišiel z divadla domov a povedal svojmu dieťaťu či mame „MILUJEM ŤA“ – to by znamenalo skutočne veľa.